

A Győri Ítéltábla a Szíjj és Cifra Ügyvédi Iroda - által képviselt **felperesnek** - a Szabó Ügyvédi Iroda - dr. Szabó Tamás ügyvéd által képviselt **alperes** ellen vállalkozói díj megfizetése iránti ügyében a Tatabányai Törvényszék 2012. február 8. napján kelt 4.P.21.579/2011/4. szám alatt hozott ítélete ellen az alperes részéről 6. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 635.000,- (Hatszázharmincötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Tatabányai Törvényszék a fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alperest 111.083.489,-Ft tőkeösszeg és késedelmi kamatai, továbbá a felperes pernyertességével arányos mértékű perköltség megfizetésére.

Az ítélet indokolásában rögzített tényállás szerint a felek között létrejött vállalkozási szerződések teljesítéséből származó számlákat az alperes az azokon megjelölt határidőben nem egyenlítette ki. A nemfizetés oka az volt, hogy az alperessel szemben 2010. november 25. napján adósságrendezési eljárás indult.

A felperes az adósságrendezési eljárásban hitelezői igényét határidőben bejelentette. A hitelezői igényt 521.001.392,-Ft tőkeösszeg és 11.017.122,-Ft késedelmi kamat tekintetében a pénzügyi gondnok a II. hitelezői csoportba sorolta.

Az adósságrendezési eljárás során az alperes és a hitelezők között egyezség jött létre, melyre tekintettel a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 4.Apk.11-10-000003/131. számú végzésével 2011. július 29. napján az eljárást befejezetté nyilvánította.

Az alperesnek az egyezségben foglalt kötelezettsége szerint 2011. szeptember 30. napjáig a tartozás (532.018.514,-Ft) $\frac{1}{4}$ -ét, azaz 133.004.629,-Ft-ot kellett volna megfizetnie. Ebből azonban csak 19.166.859,-Ft-ot teljesített, ezért a felperes fizetési meghagyás útján kívánta érvényesíteni további 501.834.533,-Ft tőke és késedelmi kamatai iránti igényét.

Az ellentmondás folytán perré alakult eljárásban az igény peres úton történő érvényesíthetőségével kapcsolatosan a felperes álláspontja az volt, hogy - az egyezségben foglaltak nem teljesítése miatt - az adósságrendezési eljárás ismételt kezdeményezésének lehetősége nem zárja ki az igény más módon való érvényesítését.

A felperes keresetét 113.837.770,-Ft tőkeösszegre és annak 2011. április 1-jétől járó késedelmi kamatára szállította le.

A törvényszék a felperes keresetét 111.083.489,-Ft tőke tekintetében találta megalapozottnak. Úgy ítélte, hogy az adósságrendezési eljárásban elfogadott egyezség szerinti lejárt tartozás számításánál csak a kamatfizetés nélkül vállalt 521.001.392,-Ft tőkekövetelésből lehet kiindulni.

Megállapította azt is, hogy az önkormányzatok adósságrendezési eljárásáról szóló 1996. évi XXV. tv. (Har.) 27. §-a, és egyéb rendelkezései nem tartalmazzak olyan kógens utalást, mely a nemteljesítés esetére kizárólag az adósságrendelkezési eljárás igénybe vételét írja elő.

A már befejezett adósságrendezési eljárásban kötött egyezség - a felek egyező előadása szerint - jelenleg is érvényes, és nem tartalmaz olyan rendelkezést, mely az egy részlet fizetésének elmaradása esetére a tartozás teljes esedékessé válását írja elő. Ezért a bíróság a felperes leszállított kereseti kérelmének jelentős részét - 111.083.489,-Ft összegben - megalapozottnak ítélte, annak 2011. október 1. napjától számított késedelmi kamataival együtt.

A perköltségek viselésére a Pp.77-78.§-ai alapján számított perérték figyelembe vételével a pernyertesség/pervesztesség arányában kötelezte a feleket.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben annak megváltoztatását, és a kereseti kérelem teljes elutasítását kérte.

Előadta, hogy az adósságrendezési eljárásban létrejött egyezség olyan, a felek között peren kívüli létrejött egyezségnek minősül, mely nem végrehajtható. Tartalmazza az adós kötelezettség vállalását, annakösszezszerűségét és a teljesítési határidőket, ennyiben hasonló az ítélt dolog tartalmához, illetőleg analóg a csődegyezséggel.

Álláspontja szerint a peren kívüli egyezségben foglaltak érvényesítése érdekében minden esetben perindításra van szükség.

A Har.27.§-ában foglalt azon szabályozás, miszerint „ha az önkormányzat az egyezségben vállalt kötelezettségének nem tesz eleget, a hitelező újabb adósságrendezési eljárást kezdeményezhet, amelyben az eredeti követelése még ki nem elégített hányadának megfizetését követelheti" - speciális szabálynak minősül.

Ebből következően kógens, egyedüli jogérvényesítési eszközként értelmezendő, mert ha nem ez lett volna a jogalkotó egyedüli szándéka, úgy erre a rendelkezésre nem is lett volna szükség.

Erre tekintettel az alperessel szemben polgári peres eljárás nem, csak újabb adósságrendezési eljárás kezdeményezhető a hitelező részéről.

Ezt az értelmezést támasztja alá az is, hogy a bíróság jelen perben meghozott ítélete valójában az adósságrendezési eljárásban megtett kötelezettségvállalás első részletét ismétli meg, mely által a felperes jogérvényesítési lehetőségét a perindítás időpontjában már esedékessé vált követelés megfizetésére korlátozza. Ezzel szemben a hitelezőnek az új

adósságrendezési eljárásban lehetősége lenne az eredeti követelése még ki nem elégített teljes hányadának igénylésére.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helyes indokai alapján, annak helybenhagyását - továbbá a 32/2003 (VIII.23.) IM.r. szerint az alperes másodfokú perköltségben marasztalását - kérte.

A fellebbezés nem alapos.

A Tatabányai Törvényszék a tényállást helyesen állapította meg, jogi hivatkozása és az abból levont jogi következtetése megalapozott, ezért az ítélet indokolásában foglaltakat az ítéletábra megismételni nem kívánja. Ezen indokokon túl, az alábbiakra kíván rámutatni.

A helyi önkormányzatok a magánjogi vagyoni forgalomnak lényegében ugyanolyan szereplői, mint más jogi vagy természetes személyek, azonban sajátos közjogi jogalanyiságuk és közfeladataik ellátása miatt a csődeljárásról, a felszámolási eljárásról és végelszámolásról szóló 1991. évi XLIX.tv. hatálya nem terjed ki rájuk.

A Har. által szabályozott adósságrendezési eljárás olyan speciális, nemperes eljárás, mely szem előtt tartva az önkormányzatok sajátosságait, azok fizetőképességének helyreállítására irányul és a hitelezőknek hatékony jogvédelmet biztosít bejelentett igényeik sorrendben történő kielégítésére.

Az adósságrendezési eljárás megkezdésének időpontjától az önkormányzattal szemben követelést csak az adósságrendezési eljárásban lehet érvényesíteni, minden, a hitelezők által bejelentett vagyoni kötelezettség lejárttá válik, és az önkormányzat csak a válságkölségvetés szabályai szerint működhet, vállalhat további kötelezettségeket - figyelemmel a Har.13.§-ában foglaltakra.

Az eljárás célja az is, hogy a továbbiakban elősegítse a helyi önkormányzatok átgondolt, felelősségteljes gazdálkodását.

Az adósságrendezési eljárás kezdeményezésének feltételeit - a kezdeményezés lehetőségének kimondásával - a Har 4.§-a határozza meg.

E törvényhely helyes értelmezése szerint az adósságrendezési eljárás kezdeményezése az arra jogosultak részére lehetőség, de nem kötelezettség. Nem tekinthető az egyéb, polgári peres eljárást általánosságban kizáró jogérvényesítési lehetőségnek.

A jogérvényesítés egyéb úton történő igénybevételek kizártsága a határidőben bejelentkezett hitelezők vonatkozásában - a 11.§-ban foglaltak szerint - csak az adósságrendezési eljárás folyamatban léte alatt, a cégközlönyben való közzétételtől az eljárást befejező jogerős végzés közzétételéig áll fenn.

A hitelezői igény bejelentését elmulasztók (10.§ (2) bek. e) pont) körében a korlátozás az időtartam és az igényérvényesítési mód tekintetében erőteljesebb, ugyanis ezen hitelezők a lejárt és le nem járt követeléseiket „beszedési megbízás benyújtása”, „végrehajtás” és „újabb adósságrendezési eljárás kezdeményezése” útján csak az adósságrendezési eljárás jogerős befejezését követő 2 év eltelté után érvényesíthetik.

Ezzel összefüggésben, ha a helyi önkormányzat az egyezségben vállalt kötelezettségének nem tesz eleget, az adósságrendezési eljárásban résztvevő és kielégítetlenül, vagy részben kielégítetlenül maradt hitelező ismételten, azonnal kezdeményezhet újabb adósságrendezési eljárást (4.§ (2) bek. d) pont). Ellentétben azon hitelezőkkel, akik - késedelmes hitelezői bejelentkezésük miatt - a 11.§ (4) bekezdése b) pont alapján ilyen igénnyel csak az első eljárás jogerős befejezését követő két év eltelte után élhetnek.

Helyesen hivatkozott az alperes fellebbezésében arra, hogy a peren kívüli egyezség végrehajthatósága érdekében peres eljárás kezdeményezésére van szükség.

Azt is helyesen állapította meg, hogy a felperes a polgári peres eljárásban csak az egyezség szerint lejárt tartozást követelheti, míg az esetleges újabb adósságrendezési eljárás kezdeményezésével a „teljes eredeti” követelése kielégítését igényelhetné.

Nem helytálló azonban az ebből levont azon következtetése, hogy a Har. az „egyezség megsértésének szankciójaként, és egyedüli szankciójaként” az újabb adósságrendezési eljárás kezdeményezését nevesíti.

A törvényi szöveg helyes értelmezése szerint az újabb adósságrendezési eljárás kezdeményezése is csak lehetőség, és nem kötelező szankció. Nem jelenti azt, hogy az eljárás jogerős befejezése után a peren kívüli egyezségnek megfelelően ki nem elégített hitelező ne fordulhatna önállóan - más hitelezők igényeit nem érintő jogkövetkezménnyel - a bírósághoz saját követelése behajthatósága érdekében, polgári peres eljárás útján. Ezt támasztja alá a 10.§ (2) bekezdés e) pontjában foglalt - fentebb idézett - hivatkozás is.

Az igényérvényesítés jogalapjának és módjának választási lehetőségét a felperes számára a Har. a korábbi adósságrendezési eljárás befejezését követően nem korlátozza be. Annak módjáról a felperes jogosult dönteni, melyhez a bíróság a kereseti kérelem alapján kötve van. Ebből következően a jelen eljárásban a bíróság csak az érvényben lévő egyezség szerint lejárt tartozás tekintetében hozhatott - most már végrehajtható - ítéletet.

Ettől függetlenül azonban a felperes továbbra is élhet - az egyezség nem teljesítése esetében - a Har. 4.§ (2) bekezdés d) pontjában foglalt azon jogával, mely szerint új adósságrendezési eljárásban az eredeti követelése még ki nem elégített hányadát követelheti, és nem csak az önkormányzat egyezségben vállalt kielégítésének még fennmaradó hányadát (27.§-hoz fűzött indokolás).

A fentiek alapján az ítéletábra a törvényszék ítéletét a Pp. 253. §. (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, így az ítéletábra a Pp. 78. §. (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2), (5) és (6) bekezdése alapján megállapított, mérsékelt összegű 500.000,-Ft +Áfa ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére, mely arányban áll a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

ő, 2012. május 2.

Dr. Zámbo Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Sarmon Hedvig sk.
bíró

A kiadmány hitelül:
Kiadó: